

[Svend Haugaard.]

teknisk uddannelse, og det er derfor helt i sin orden, at der ydes støtte fra samfundet hertil. Det er også i sin orden, at der ydes en støtte, som er stor nok til at friste tilstrækkeligt mange. Ikke mindst hvad angår de ufaglærtes gruppe, hvis jeg må sige det sådan, har vi på fornemmelsen, at det er en af de grupper i samfundet, som måske koster samfundet mindst med hensyn til uddannelse.

I den hidtidige lovgivning har der været en sondring imellem forsørgere, der får 50 pct. ekstra til understøttelse, og ikke-forsørgere, som ikke får denne ekstra halvdel. Det har været en uret imod gifte kvinder, som altså i denne forbindelse ikke betragtes som forsørgere. Dette kunne måske forsvares før i tiden, men så afgjort ikke i dag. Lidt anderledes ligger det med de helt unge, som kun har sig selv at tænke på, og som egentlig burde kunne klare sig efter de hidtidige forhold. Den forventede højere fortjeneste efter kursus, som dog bliver en realitet for de fleste, samt den tilfredsstillelse, der ligger i, at man får en bedre uddannelse og en større dygtighed, skulle vel egentlig være drivkraft nok, og det er det da heldigvis også for mange både til disse kursus og til andre kursus af længere varighed.

Nu blev landbruget nævnt før. Der er jo mange unge, der tager på landbrugsskole og selv betaler en stor del af udgiften dertil uden at få nogen form for kompensation for tabt arbejdsfortjeneste. Det gælder også i høj grad en stor del unge, som uden nogen som helst fornemmelse af, at det kan give højere fortjeneste i penge, tager på andre og meget længere kursus som f. eks. højskolekursus.

Vi erkender imidlertid fra det radikale venstres side, at der nok skal lidt mere til her, for at man er i stand til at få tilstrækkelig mange til at tilslutte sig kursus, og vi kan derfor tiltræde lovforslaget, ikke mindst med henblik på, at det er de ufaglærte, det drejer sig om. Jeg skal dog måske lige spørge, om der ikke er en mulighed for, at man igennem et bedre oplysningsarbejde også her har en mulighed for at skabe en større interesse for tilslutning til kursus.

I denne forbindelse kan jeg ikke lade være med at pege på, at der er en anden stor gruppe — en gruppe, som meget nødigt

skulle blive mindre — som tager 4 års læretid under meget betydelige økonomiske vanskeligheder. Der har hidtil været nok i forhold til de lærepladser, der var til rådighed, men det kunne jo da tænkes, at én og anden fra denne gruppe overvejede, om det nu kunne betale sig at påtage sig de meget store byrder med 4 års læretid, hvis det viser sig, at få ugers specialkursus med delvis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kan give omtrent den samme indtjening. Dette er ikke udtryk for, at vi mener, at forholdene for de korte kursus på nogen som helst måde skal forringes, men at man måske skulle tænke lidt på at tage forholdene for de andre, lærlingene, op til overvejelse.

Chr. Madsen: Vi er tilfreds med, at arbejdsministeren fremsætter dette lovforslag, ligesom vi er positivt indstillet til en hurtig behandling heraf. Da vi sidst diskuterede denne sag, fremførte vor ordfører nøjagtigt det samme, og arbejdsministeren lovede, at lovforslag skulle fremkomme ret hurtigt. Nu har vi altså lovforslaget til behandling, og så kommer vi til at stå i en diskussion om forsørger- og ikke-forsørgerbegreberne. Jeg har den opfattelse, at disse begreber skulle slettes af lovgivningen, i særdeleshed af lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring.

Når en ung mand er 18 år og han kommer ind i en eller anden organisation eller han ikke kommer ind i en organisation — det er i og for sig ligegyldigt i denne forbindelse — men kommer ind på en arbejdsplads og er dygtig nok, så er der ikke forskel på hans løn og den mands, der er forsørger; spørgsmålet er, om han har kvalifikationerne. Derfor mener jeg, at vi også på andre områder må have disse to begreber ud af lovgivningen; når man gør noget for at uddanne sig, hvorfor skal der så være forskel på forsørgeren og ikke-forsørgeren? Jeg ser sådan på det, at forsørgerbegrebet og ikke-forsørgerbegrebet, der er kommet ind i vor arbejdsløshedslovgivning for en menneskealder siden, er noget, vi hurtigst muligt må have ud af lovgivningen igen.

Arbejdsministeren siger i slutningen af sin skriftlige fremsættelse, at man fra visse kredse har rejst spørgsmålet om fuld erstat-